

СЕРГІЙ ГРИДІН

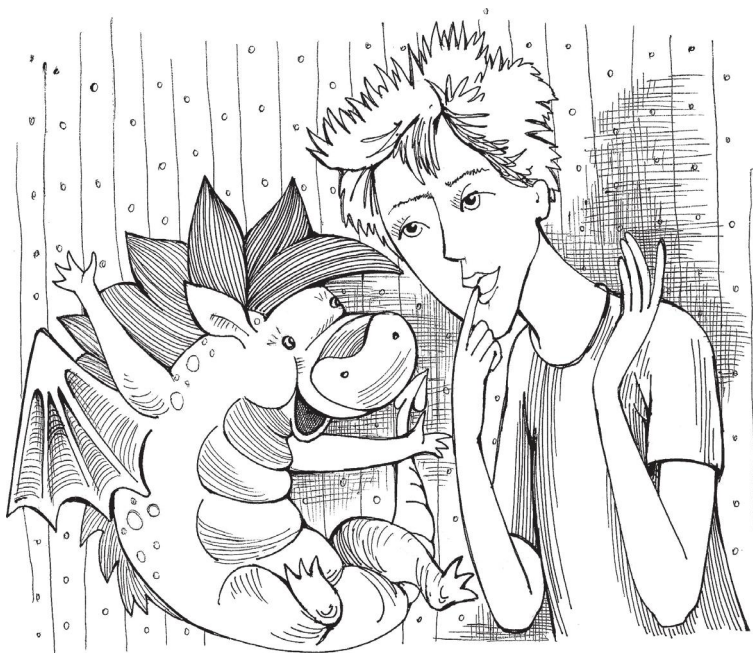
ФЕДЬКО, ПРИБУЛЕЦЬ З ІНТЕРНЕТУ

Повість

РОЗДІЛ 1

В одному невеличкому містечку жив собі серйозний хлопчак досить поважного (як він сам вважав) віку. А було йому не мало не багато — аж дев'ять років, і називався він Сашко. Друзі ж кликали його Біленьким, тому що він мав м'яке хвилясте біляве волосся, яке дуже не любив. А ще як мама “гарно” зачесе після ванни! Сашко ховався у коридорі й куйовдив собі прилизаний чубчик, щоб надати йому “нормального” вигляду.

Отже, лежав цей самий Сашко на ліжку і з сумом поглядав у вікно. А сумувати було чого: сьогодні надійшов останній день зимових канікул, і завтра треба йти до школи. І хоч Сашко дуже скучив за своїми друзями-однокласниками та розумів, що вчитися треба (бо інакше, як каже тато, будеш усе життя коровам хвосту крутити), веселіше від цього не ставало!

Так добре на канікулах! Хочеш — дивишся телевизор, хочеш — спиш до обіду. Батьки на роботі, приходять аж увечері, своєму великому і розумному синові довіряють на всі сто, а тому можна займатися чим душа забажає! А завтра — зась. Знову уроки, виховні години, додаткові заняття! Е-е-е-х!

Біленький ще раз подивився у вікно, а тоді обвів поглядом кімнату. Він згадав, що вчора ввечері мама наказувала йому прибрати у себе, та, на його думку, все тут було на своїх місцях. Боксерські рукавички висіли на бильці ліжка, плакати знаменитих футболістів прикрашали стіну, компакт-диски з новими та не дуже іграми були розкидані по всій кімнаті, розкрита книжка чомусь лежала під кріслом. Сашко ногою згріб усе, що було на підлозі, під ліжко і, задоволений результатом прибирання, ввімкнув свій улюблений комп'ютер.

“Ех, — подумав він, — хоч в останній день натішусь! Награюсь аж до наступних канікул”.

Комп'ютер тихенько загув, завантажуючи свої електронні мізки.

Біленький ставився до свого помічника якось навіть по-братерськи, як до живої людини. Хлопчик часом розмовляв з ним, коли нікого не було вдома, а дуже хотілося з кимось поговорити. Він називав його ласкаво “моя Залізяка”. Комп’ютер у відповідь мовчав, підморгував лампочками та відсвічував монітором. Але все одно Сашкові було вже не так самотньо!

— Пограю трохи у футбол, — вирішив хлопчик, — а потім поїм. Що там мама смачненького приготувала?

Біленький підвівся зі стільця і пішов на кухню оглянути “фронт робіт”. Він відкрив холодильник, узяв шматок ковбаси і знову подався до кімнати.

— Ой-ой-ой-ой! — почув він голосне волення.

Сашко здригнувся, ковбаса ледь не стала йому поперек горла. Він обережно прочинив двері й зазирнув у щілинку.

У кімнаті не було нікого, а дивний звук ішов від Залізяки.

— Щось із комп’ютером, — подумав хлопчик і навшпиньках наблизився до столу, де стояв його вірний друг.

— Ой-ой-ой! — знову почулося з-за системного блоку.

“Видно, звукова карта глючить”, — подумав Біленький.

Він знав дуже багато мудрих комп’ютерних слів. По-перше, його тато працював на серйозній фірмі й займався дуже важливою роботою —

“писав” програми, як він сам казав, для якоїсь великої контори. По-друге, Сашко любив ходити на додаткові заняття з інформатики, які в них у школі проводила молоденька симпатична Галина Петрівна.

Підійшовши ближче, хлопчина злякано заглянув за стіл і відсахнувся! На нього дивились очі якогось дивного створіння. Це було щось середнє між великим черв'яком та поросятком. Істота мала чотири коротенькі лапки, маленький хвостик, велику голову, схожу на драконячу, але з поросячим рильцем. Спина в неї була різнокольорова, причому ці кольори щосекунди змінювались.

— Ой, де це я?! Що зі мною?! — кричало створіння, лежачи на спині та розмахуючи лапками. — Мамо, куди це мене занесло?! Знову всіма покинутий і забутий, знову на чужині, у вигнанні. Ой же ж я бідний, ой же ж нещасний!

Незважаючи на переляк, Сашкові стало смішно.

“А він наче симпатичний, хоч і галасливий”, — подумав хлопчик.

Він узяв із пенала добре нагострений олівець і штрикнув страховисько в бік.

— Ти чого штрикаєшся? — закричало створіння, набравши загрозливої фіолетової барви. — Тобі хто на це право дав? Таке велике одоробло виросло — і на маленьких олівця піднімає! Та ти знаєш, з ким маєш справу?

Чудовисько надулось, як куля. Щоки в нього стали великі-превеликі. Здавалося, воно ось-ось

лусне і зафарбує всі стіни у фіолетовий колір. Сашко аж відступив про всяк випадок!

— А я оце якраз і хотів дізнатися: хто ти? А то лежиш тут на моєму столі, кричиш! Тобі на це теж ніхто права не давав.

Хлопчик намагався говорити строго — так мама розмовляла з ним, коли він (дуже-дуже рідко!) приносив зі школи погану оцінку.

Чудовисько набрало салатого відтінку, трохи здулось і вилупило на Біленького великі булькаті очі.

— Я... я... — якось уже знічено прошепотіло воно, — я страшний комп'ютерний вірус, і ти маєш мене боятися.

На заняттях Галина Петрівна говорила про віруси, і Біленький знав, що вони дійсно можуть бути небезпечні для Залізяки. Тому тато завжди вчив його перевіряти мізки комп'ютера за допомогою антивірусних програм.

— Ах ти ж, заразюко! — скрикнув Сашко, і рука його мимоволі потягнулась до тенісної ракетки, яка так доречно чомусь опинилась на столі, біля монітора. — Я ж тобі зараз такого чосу дам — забудеш, як шкодити. Млинець із тебе зроблю!

Створіння враз пожовтіло і заскиглило:

— Ой не бийте мене, ой не бийте! Та я ж більше не буду нікого зобиджати. Я ж від природи хороший! А як не бити, то стаю ще ліпший.

Від сміху рука хлопчика опустилася.

— Та звідки ти таке взялося? Як тебе хоч звати?